

BLUMENTÁL

Ročník XXVII

Číslo 10

Október 2016

STAŇME SA APOŠTOLMI POSVÄTNÉHO RUŽENCA!

Mesiac október je vždy veľkým požehnaním, keď máme pozvanie na modlitbu posvätného ruženca. Aké krásne je toto stručné evanjelium zo života Ježiša a Márie, kde sú tak nádherne zobrazené udalosti spásy a lásky Boha k človeku.

„Dlhá modlitba“, povie niekto. Áno, ale či nie je dlhá cesta čo i len jedného dňa ľudského života, zvlášť keď človek prežíva skúšky, bolesti či utrpenia? Veď čo je dlhé a čo je krátke v našom živote? Štyridsať rokov prežívam túto modlitbu, odkedy ma ju naučila matka. Boli aj obdobia, keď som ju vynechával s ospravedlnením, že nemám čas. Ale vždy mi nesmierne chýbala a cítil som sa slabší a zraniteľnejší, keď som sa nemodlil ruženec. Posledné roky už nechýba, lebo ťažko sa mi bez nej existuje. A čo by to bol za deň, keby veriaca duša aj viackrát ceň deň nevyslovovala slová Otče náš či Zdravas´ s tajomstvami radosti, bolesti, svetla a víťazstva.

Svätý Ján Pavol II. bol svätec aj tejto modlitby, veď počas jeho pontifikátu ho viedla Božia Matka s ružencom v ruke, aby v roku 2002 vyhlásil Rok posvätného ruženca a ustanovil do našich čias rôznych otrasov a blúdení modlitbu Ruženca svetla. Spomínam si na prvú júlovú sobotu v roku 1995 tu v našom hlavnom meste, ako sa modlil radostný ruženec v Uršulínskom kostole. Túto udalosť prenášala televízia aj Vatikánsky rozhlas do celého sveta. Mám to na videozázname a aspoň niekedy si to pozriem. Ján Pavol II. sa takto spojený s celým svetom každú prvú sobotu večer modlil posvätný ruženec cez Vatikánske rádio.

Keď som v tom istom roku prišiel do farnosti v Majcichove, každú prvú sobotu vždy večer o dvadsiatej prvej hodine sme sa s veriacimi modlili a spievali Mariánske piesne. A hoci to bola taká neskorá hodina, vždy sa pred sochou Panny Márie zúčastňoval hojný počet veriacich. Sú to krásne spomienky na spoločnú modlitbu posvätného ruženca s veriacimi.

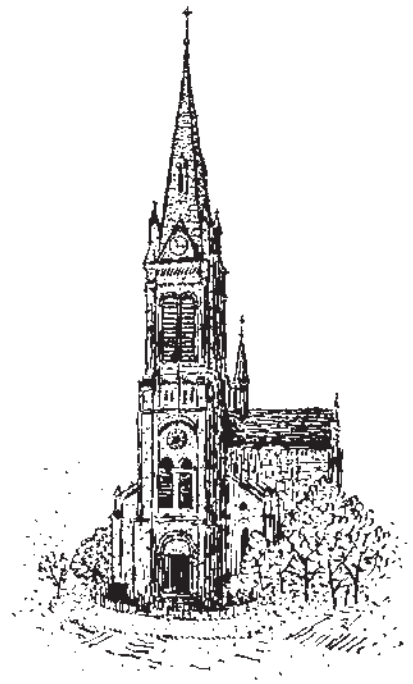
Každý deň pozerám vo svojom breviári na obrázok svätého Jána Pavla II., ako sa kľaciac modlí ruženec a nad ním je socha fatimskej Panny Márie s citátom tohto svätého pápeža: „Ruženec je poklad, ktorý treba objaviť“. My sa povzbudme, aby sme ho mnohí objavili v našich životoch, zvlášť v tomto Svätom roku Božieho milosrdenstva, ale aj v budúcom roku 100. výročia zjavenia Fatimskej Panny Márie v roku 2017. Zvlášť môžeme vyzdvihnúť fatimskú modlitbu, ktorá sa modlí po každom desiatku: *Ó, Ježišu, zachráň nás od pekelného ohňa, priveď do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú Tvoje milosrdenstvo.*

Keď sa kňaz pýtal fatimských detí, kto ich naučil takú krásnu modlitbu, odpovedali: „Panna Mária.“ Hľa, ako nás učí Božia matka modliť sa za záchranu duší našich bratov a sestier. Ale koľko našich veriacich nepozná túto modlitbu a ani modlitbu ruženca. Koľkokrát si ľudia nevedia vyplniť čas: majú časopisy, hry, tajničky, internet a iné záujmy alebo sa aj nudia. Je pred nami úloha byť apoštolmi posvätného ruženca a viesť tých, ktorí ju chcú poznať a vytvoriť si aj vzťah k Márii. Pri cestovaní, pri bezsenných nociach, niekedy v bolestiach, v nebezpečenstvách, ale aj v samote mať toto duchovné záchranné lano, ktoré zachraňuje dušu i telo.

V morskom prístave vypukol mohutný požiar a jedna mladé dievčina sa zachránila iba tak, že musela skočiť do mora. Sedem hodín zápasila s vlnami v chladnej vode s prosbami k Márii. Keď ju záchranári vytiahli na breh, v rukách držala potrhávaný ruženec a krížik mala hlboko vtláčený v dlani. Hovorila, že to viackrát chcela vzdať, ale modlitba a ruženec jej dodávali silu.

Milí bratia a sestry, čo hľadáme my, čo nám dodá silu? Určite je to aj táto veľká, ba dovoľím si povedať, že najväčšia evanjeliová rozjímavá modlitba. Nech nie je pre nás ruženec len ako talizman často zavesený v aute, ale budme ním spojení s Božou nekonečnou láskou v Ježišovi a v Márii, ale aj navzájom medzi sebou tak, že sa vzájomne za seba a svojich blízkych modlíme. Naše októbrové predsavzatie môže byť: aspoň jeden desiatok denne alebo naučiť niekoho v tomto mesiaci modliť sa túto modlitbu. Nieкого, kto ju nepozná. Využime na to aj moderné komunikačné prostriedky a spojme sa so svojimi blízkymi po celom svete.

Ján Hudec, farár

*Ó, Mária, ranná hviezda nového sveta,
Matka žijúcich,*

*tebe zverujeme problém života;
zhliadni, Matka, na nespočetné zástupy
detí,*

*ktorým nie je dovolené prísť na svet,
na chudobných, ktorí zápasia
s ťažkosťami života,
mužov a ženy – obeť neľudského násillia,
starých a chorých zabitých z ľahostajnosti
alebo nepravého súcitu.*

*Daj, aby všetci, čo veria v tvojho Syna,
dokázali otvorene a s láskou
ohlasovať ľuďom našich čias Evanjelium
života.*

*Vypros im milosť, aby ho prijímali
ako stále nový dar,
aby pociťovali radosť a vďačnosť z jeho
slávenia po celý život,
vypros im odvahu, činné a vytrvalé
svedectvo o ňom,
aby mohli budovať so všetkými ľuďmi
dobrej vôle
civilizáciu pravdy a lásky
na chválu a slávu Boha,
ktorý stvoril život a miluje ho.*

**Ján Pavol II.: Enc. *Evanjelium života*,
1995 (z *Cesta radosti Panny Márie*,
Lúč 2002)**

HOVORIŤ A KONAŤ

V čase prípravy tohto čísla prešlo len niekoľko dní od Národnej púte k Sedembolestnej v Šaštíne. Púte, ktorá sa naozaj stáva Národnou. Prichádza na ňu totiž čoraz viac pútnikov z celého Slovenska. A aj tohtoročný hlavný celebrant a kazateľ otec arcibiskup metropolita Mons. Bernard Bober prišiel z „ďalekých“ Košíc. Slová, ktorými sa prihovril v slávnostnej svätej omši, nepatrili len pútnikom v Šaštíne a tým, čo boli so Šaštínom spojení prostredníctvom médií, mali by mať možnosť oboznámiť sa s nimi všetci ľudia dobrej vôle, teda aj my, Blumentálci. Pre tých, čo kázeň nepočuli, aj pre tých, čo počuté ľahko zabúdajú, prinášame kázeň tak, ako ju uverejnila TK KBS na svojej stránke.

Po úvodnom slove, ktorým Mons. Bober privítal hostí a pútnikov, spomenul jeden smutný príbeh úspešnej športovkyne, účastníčky tohtoročnej paralympiády: „Jedna z úspešných športovkyň po návrate do vlastí, do Belgicka, chce požiadať o eutanáziu, pretože, ako hovorí, už viac nechce trpieť vo veľkých bolestiach každý deň. Jej snom bolo zúčastniť sa a umiestniť sa na paralympiáde a potom, po návrate domov to vzdať – vraj v tom najlepšom. Ťažko pochopiteľné! Na jednej strane vnímame jej veľký a statočný boj i cez bolesť a utrpenie, na strane druhej prichádza náhle zrieknutie sa poznačeného života. A to všetko u jedného a toho istého človeka. Prečo?

Pokiaľ by aj v našom živote malo byť najvyššou metou dokázať niečo sebe i svojmu okoliu, nestačilo by to na to, aby sme bojovali aj napriek bolestiam až do posledného dychu. Nevyliciteľne chorej športovkyne nechýba vôľa, ale ďalšia vyššia motivácia. Motivácia a dôvod, prečo sa namáhať ďalej! Chýba viera, ktorá pozerá až za horizont pozemského života. Chýba dôvera v Boha, ktorý je láska a milosrdenstvo. A je to skutočne tak, že mnohí už prestali veriť a iní ešte ani nepočuli o tom, že ľudská duša je nesmrteľná a že človek sa cez voľbu pre Ježiša môže rozhodnúť pre večný život. O tejto skutočnosti však my, ako veriaci ľudia, musíme hovoriť a dokazovať túto motiváciu viery našimi skutkami. Naše poslanie je teda jasné: **hovoríť i konať!**

Chvilami mám taký pocit, že ani my ako národ už nestojíme o to, aby sme zabojovali o našu budúcnosť. Ako keby sme už dosiahli svoju metú a chceli to všetko zabaliť. Nie sme však unavení z bolesti a trápení, ale práve letargia a unavenosť zo života z nás robia sebcov a individualistov. A národ krváca! Netrpíme hladomom, ani vojnou, chýba nám čosi iné. Chýba nám motivácia, chýba nám viera, ktorá cez Kristov kríž premieňa každú bolesť na väčšiu obeť, trpezlivosť a vernosť, väčšiu dôveru a odovzdanosť.

Nemyslíme si, že naša patrónka Sedembolestná Panna Mária žila jednoduchý rozprávkový a pokojný život. Aj v jej živote mala bolesť pevné miesto. Bola plná bolesti. Doráňaná mečmi bolesti to napriek všetkému nevzdala, nezutekala, ale ticho zostala stáť pod krížom svojho Syna (Jn 19, 25 - 27). Je to mocná a verná žena, preto nám ju Ježiš dáva

za duchovnú Matku, keď hovorí Jánovi: Hľa, tvoja matka! V každom našom kríži a trápení sa na ňu môžeme obrátiť a prosiť ju o silu vydržať a prekonať všetky protivenstvá – o silu nevzdať to! A ona nám svoju starostlivosť už toľkokrát dokázala v dejinách nášho národa.

Obraz z osláv tristoročného jubilea milostivej sochy Sedembolestnej (1864)

Zo zranení a bolesti, prirodzene, máme strach. O to viac v tomto čase, keď nás v posledných mesiacoch prenikla úzkosť a strach z terorizmu, z nezmyselných útokov ľudskej zloby a nenávisti. Čoho všetkého sú schopní ľudia, ktorí nemajú v srdci Boha – Boha, ktorý je láska a milosrdenstvo!? Čoho všetkého sme však schopní aj my sami, keď zabúdame na Ježiša a jeho Slovo?! Stačí malá iskra a hádka sa zmení na neprekonateľný konflikt. Nevieime si odpustiť celé desaťročia. Potrebujeme Božie odpustenie a jeho pomoc. Lebo ináč sa utopíme v nenávisti a pomste! Sami sa nezmeníme k lepšiemu. Sami od seba nebudeme lepší. Preto sme závislí na Božom milosrdenstve!

Nič nemôže zmeniť srdce človeka a ani tento svet nezmení nič, jedine Božia láska a odpustenie. Mali sme možnosť sa o tom presvedčiť v tomto Roku milosrdenstva na Svetových dňoch mládeže v Krakove koncom júla. Myšlienka jednoty a pokoja medzi jednotlivcami i medzi národmi je možná! Kresťanská viera ponúka riešenie s viditeľnými výsledkami! Snáď z každého kontinentu a národa sveta sa na jednom mieste a v jednom čase zišli dva milióny mladých ľudí, bez bit-

ky, bez vraždy, bez nadávok a urážok, bez demolovania krakovských ulíc a výkladov. Bolo to stretnutie mladých veriacich katolíkov sveta so svojim pastierom a s milosrdným Ježišom, ktorý ich učí a vyzýva na milosrdenstvo. Obrovské dávky pokoja a naplnenia sme tam preživali! Len škoda, že naše médiá o tom informovali tak povrchne a s istou dávkou ironie.

Drahi bratia a sestry! Byť kresťanom v Európe nie je dnes ani bezpečné, ani žiadané. My sa však nehanbíme za to, že sme veriaci, že sme katolíci! Ani nezapredajme svoj hlas pre výhody či postup v kariére. Ozvime sa, hoci nás budú považovať za tmárov, homofóbov či konzervatívco. Vtedy platí to, čo sme čítali v dnešnom druhom čítaní: Keď vás hanobia pre Kristovo meno, ste blahoslavení (1 Pt 4, 13 - 16). Služba kresťana nie je založená na bázni pred verejnou mienkou, ale na bázni pred Bohom. Povedať pravdu s láskou – to je skutok milosrdenstva, lebo pravda vyslobodzuje: Pravda vás vyslobodí! (Jn 8, 32). Ak sú v národe ešte nejakí kresťania, pozdvihnite svoj hlas!

Dnes sa robí všetko preto, aby sa umlčala Božia pravda a hlas Cirkvi. Lenže, zabúda sa na to, že okrem zdrojov skazenosti si je Cirkev vedomá aj obrovského zdroja sily a obnovy – Ducha Svätého. Nemáme žiadnu pozemskú nádej, či ambície ovládnuť tento svet. Naša nádej je jedine v Bohu! Ak však bude kresťanstvo aj naďalej úmyselne vytlačované z verejného života, čo potom nahradí kresťanské princípy a slobodu vôbec? Anarchia, alebo nový režim – peklo na zemi?

Nemôžem mlčať, keď vidím, ako cieľene a takticky narastá tlak na veriacich ľudí aj v našom priestore. Iba pred nedávnom označila Rada pre vysielanie a retransmisii moje vyjadrenia proti teórii o rodovej rovnosti a výzvu k účasti na referende o rodine za možné porušenie zákona. Výroky vraj mohli podnecovať k nenávisti a neucte voči párom rovnakého pohlavia, resp. šíriť nenávisť. Bolo to v Nedeľu Svätej rodiny počas televízneho vysielania svätej omše pred dvomi rokmi. Jasný katolícky postoj v prospech rodiny a manželstva muža a ženy urazil dvadsať sťažovateľov, ktorí žiadali o prešetrenie. Bolo z toho veľké haló, ktoré sa snažilo zastrašiť všetkých, ktorí by podobne nesúhlasili a vyjadrili verejný odpor voči Gender ideológii. Dokonca aj naše verejnoprávne médiá v tomto čase už zaujali jasný ideologický postoj. Napríklad, keď sme v Košiciach mali nedávno vysviacku nového mladého pomocného biskupa, nebola o tom ani jediná krátka správa. Pritom, keď sa o dva dni mestom prebehlo 180 účastníkov Dúhového pochodu, dozvedelo sa o tom celé Slovensko v niekoľko minútovej reportáži. Iné reportáže už ani nespomínam.

To, že verejne vyjadríme nesúhlasný postoj s tým, čo sa nám podšúva a pretláča – akože – tým, podľa niekoho, propagujeme nenávisť a neuctu? Chýba tu

logika! Keď nesúhlasím, znamená to, že nenávidím? Kde je záruka plurality názorov?

Drahí bratia a sestry! Strhol sa boj – nerovný boj! Preto nemôžeme zostať ticho. Hlasy pre pro-rodinnú politiku sú vysmievané, možno už z princípu preto, že sa s nimi stotožňuje Cirkev. Slovo skôr dostanú sociológovia a sociologičky, ktoré ponúkajú nový „nestereotypný“ model rodiny. Nepropaguje sa manželská vernosť a nerozlučiteľnosť, ale skôr návody k tomu, ako sa rozísť a žiť si vlastný pohodlný život. Pro-rodinným aktivistom a pro-liferom už médiá nemajú čas načúvať. Nezaujímajú ich otázky: Prečo sa rodí tak málo detí do tohto nášho slovenského sveta? Čo robíme preto, aby sme rodičovstvo zatraktívni- li? Očividne starneme a vymierame, a aj napriek tomu plne podporujeme legálny potrat. Nevážime si a ani neučíme spoločnosť vážiť si nový ľudský život.

Podceňujeme naše najväčšie bohatstvo – naše rodiny! S úzkosťou volám z východu republiky, kde azda najčastejšie odchádza jeden z manželov za prácou nielen do vzdialenej Bratislavy, ale ešte ďalej. Odlúčenosť v diaľke i v čase spôsobuje vyhasnutie lásky. Je príčinou častých rozvodov. Chýba práca, chýba slušný zárobok. Prečo kvôli tomu, aby rodiny mohli prežiť, nemôžu byť spolu? Toto sú skutočné problémy, ktorým treba venovať väčší priestor, a nie za každú cenu presadzovať práva individualistov!

Možno sa pýtate: Prečo sa strhol takýto boj o základné ľudské a kresťanské princípy, či hodnoty? Príčinou je strata viery, že darovať život má zmysel, že zaprieť seba a obetovať sa má zmysel, že byť pre druhého má zmysel a že aj utrpenie a bolesť má svoj význam.

Naozaj, zahanbujú nás niektorí migranti z Blízkeho východu a z Afriky, pretože na neistú púť za lepším životom sa vydávajú postupne s celými svojimi rodinami a sú to skutočne veľké rodiny. Tak

silno držia pokope! Ani by im vo sne nepadlo spochybňovať základné princípy života a zdravého rozumu, preto sú tak silní a jednotní vo svojich rodinách. Zato my tak ľahko naletíme všelijakým hlúpostiam o bezhraničných právach a nárokoch na nezmysly. Bez zodpovednosti za dar života niet budúcnosti národa! V konečnom dôsledku nakoniec vždy rozhodne demografia.

Každý život je dar a treba zaň ďakovať Bohu. V tejto vďačnosti a viere už nemôžeme počuť ľudí viac ako Boha. Nie, my nie sme extrémisti! Extrémisti však sú v našej spoločnosti – okrem pravcových už aj ľavicových. Extrémistov sa treba obávať. Vernosť Božiemu Slovu nám nikdy nesmie dovoliť, aby sme ako kresťania boli vtiahnutí do násilia a nenávisti, či už voči cudzincom, alebo ináč zmýšľajúcim. Ježišov príkaz lásky nás zaväzuje milovať všetkých ako plnohodnotné ľudské osoby: ináč veriacich, ináč konajúcich, homosexuálov, tých, čo nám neprajú, a dokonca i nepriateľov (Mt 5, 44).

Ak sú medzi nimi hriešnici, potom platí zásada: Hriešnika miluj, nie však jeho hriech! Nikdy nesúhlas s jeho hriechom! Nikomu nekrivdíme, len chceme hájiť a ohlasovať Božiu pravdu a lásku. Panna Mária nám pritom pomáha utvoriť si správny názor v zhode s Evanjelium a dať Bohu do služby všetky svoje sily na budovanie Božieho kráľovstva lásky a pokoja pre všetkých ľudí na tejto zemi.

Okrem rečí však naša viera vyžaduje i skutky. Lebo vo vzťahu k pravde a milosrdenstvu platí: V prvom rade nemlčať, a potom konať! A tých, čo potrebujú naše skutky lásky a našu pomoc, bude vždy dosť.

Už to bude veru skoro tridsať rokov odvtedy, čo práve tu v Šaštíne prehovorila k národu nedávno svätorečená Matka Tereza z Kalkaty. Bolo to 6. júna 1987, keď sa tu zastavila na svojej ceste do Poľska. Vtedy nám zanechala vzácny odkaz, z ktorého vyberám najsilnejšiu časť:

„Na svete existuje veľmi mnoho, mnoho biednych ľudí, ktorí nemajú nikoho a ktorých nik neľúbi. A preto si, sestry a bratia, ctíme tých, ktorí svoj život dali do služieb Bohu, aby mohli priniesť Ježišovu lásku medzi našich chudákov. Modlite sa, prosím, za nás (za sestry). A my sa budeme modliť za vás, aby do vašich rodín prišla Ježišova láska, ktorá vám vo všetkom najlepšie pomôže na príhovor Matky Božej. Modlite sa, aby bola Matka Božia vždy vašou ochrankyňou. Ona vždy pomôže, aby ste ostali svätí. Priniesť Ježišovu lásku medzi našich chudákov.“

Matka Tereza tu myslela na všetkých tých, čo trpia na tele i na duši, aj na hendikepovaných ľudí, ktorí to už možno chcú vzdať. Myslela vtedy i teraz na všetkých, čo potrebujú naše skutky telesného i duchovného milosrdenstva. K takýmto výkonom však potrebujeme silnú motiváciu. Potrebujeme vieru, Božie odpustenie, jeho milosť a pokoj, potrebujeme príhovor Panny Márie!

Drahí bratia a sestry! I keby nás v celej spoločnosti mala zostať iba hŕstka – praktizujeme svoju vieru, nezostávajme v nedeľu doma v pohodlí. Nenechávajme sa tak ľahko ovplyvňovať niektorými médiami a prázdny životným štýlom. Nežime iba pre tento svet. Združujeme sa na bohoslužbách, na púťach, na sociálnych sieťach, cez prostriedky okamžitej komunikácie. Pomôžeme zvýrazniť Ježišov hlas a jeho milosrdenstvo, ktoré prenáša každú bolesť! Svedectvom dobrého života a nezapredanosťou duše propagujeme kultúru života a lásku k núdzny. Nebojte sa! – tak často nám to opakoval svätý pápež Ján Pavol II. Nebojme sa obhájiť našu vieru! I napriek bolestiam a obetám zabojujme o naše rodiny. Zabojujme o budúcnosť nášho národa a nevzdávajme to! Nech nám v tom pomáha Sedembolestná Panna Mária, patrónka nášho Slovenska! AMEN.

Mons. Bernard Bober,
kázeň, Šaštín, 15. 9. 2016

DAR MÚDROSTI

Niekedy používame prirovnanie *Múdry ako Šalamún* s úctou, inokedy skôr s iróniou. Tento významný kráľ vyvoleného národa (970 – 931 pred Kr.), ktorého meno znamená *pokoj*, si na začiatku svojho panovania od Boha *pokorne* vyprosieval *dar múdrosti*. Vedel, že bez Božej pomoci nedokáže dobre, správne, úspešne a pokojne vládnuť, usmerňovať svoj život i životy jemu zverného Božieho ľudu (porov. 1 Kr 3, 6 – 15; Múdr 8 – 9). Sväté písmo nám na poučenie hovorí aj o nešťastnom konci Šalamúnovho panovania. Keď prepadol pýche (sláve pozemského života), podľahol pôžitkárstvu a mnohoženstvu. Následne sa po jeho smrti jednotné kráľovstvo rozpadlo na dve kráľovstvá, lebo hriech rozdeľuje vnútorne i navonok (porov. 1 Kr 11 – 12).

Kráľ Šalamún sa na začiatku svojej vlády stal predobrazom prisľúbeného Mesiáša, ktorý príde ako *Knieža pokoja* (Iz 9, 5) a na ktorom bude spočívať *Pánov duch: duch múdrosti a rozumu, duch rady a sily, duch poznania a bohabojnosti, a naplní ho bázeň pred Pánom* (Iz 11, 2). Mesiáš už prišiel a urobil nás účastníkmi plnosti Božích darov. My sme

už pri krste okrem iných vliatych darov dostali aj *dar múdrosti* ako jeden z *darov Duchu Svätého*. Potrebujeme sa s pokorou učiť s ním spolupracovať, aby sme správne usmerňovali naše životy bez toho, aby sme zbožšťovali seba, svoje záujmy, rodinné vzťahy alebo pozemské dobro. Kto „nenávidí“ – „neodsúva do úzadia“ (na druhé miesto za Pána) – rodin-

né a medziľudské vzťahy, pozemské veci, ba aj svoj život a seba samého, nemôže byť pravým Pánovým učeníkom (porov. Lk 14, 26.33).

Pred dvoma rokmi pápež František venoval jednu katechézu daru múdrosti, v ktorej v stredu 9. apríla 2014 pri generálnej audiencii na Námestí sv. Petra v Ríme povedal tieto slova: „Duch Svätý robí kresťana ‚múdrym človekom‘. Nie však v zmysle vlastnenia hotovej odpovede na každú vec, ako takého, ktorý vie všetko. Človek naozaj múdry v Božom zmysle toto nevlastní. Avšak vo význame, že ‚vie‘ o Bohu, vie, ako Boh pôsobí, rozoznáva, kedy je nejaká vec od Boha a kedy nie je od Boha; chápe to prostredníctvom tej múdrosti, ktorú Boh dáva našim srdciam. Srdce múdreho člo-

veka má v tomto zmysle ‚chuť pre Boha‘ Aké je dôležité, aby v našich spoločenstvách boli takíto kresťania! Všetko v nich hovorí o Bohu a stáva sa nádherným a živým znamením jeho prítomnosti a lásky! Je to skutočnosť, ktorú nemôžeme improvizovať, ktorú si nemôžeme zabezpečiť sami; je darom, ktorý Boh dáva tým, ktorí sú poddajní Duchu Svätému. V našom vnútri, v srdci, máme Ducha Svätého, môžeme mu načúvať a môžeme mu nenačúvať.

Ak mu načúvame, Duch Svätý nás učí ceste múdrosti, obdarúva nás múdrosťou, ktorá znamená *vidieť Božími očami, počuť Božími ušami, milovať Božím srdcom, posudzovať veci Božím úsudkom*. Takáto je múdrosť, ktorú nám dáva Duch Svätý a všetci ju môžeme mať.

Stačí o ňu prosiť Ducha Svätého. Ved' si len pomyslíte na mamu v domácnosti s deťmi. Keď jedno dieťa urobí to, a ďalšie vymýšľa niečo iné, úbohá mama lieta z jednej strany na druhú, boriac sa s problémami svojich detí. A keď sa mamy unavia a nakričia na svoje deti, je to múdrosť? (...) Nie! Avšak, keď matka vezme dieťa, láskavo ho napomenie a povie mu: ‚Ale, toto sa predsa nerobí...‘ a vysvetlí mu to s veľkou trpezlivosťou, je toto Božia múdrosť? Áno! To je to, čo nám dáva Duch Svätý do života!

Aj v manželstve, napríklad, keď sa dvaja manželia – manžel a manželka – hádajú a potom sa na seba ani nepozrú, a ak sa pozrú, tak so zamračenou tvárou: je toto Božia múdrosť? Nie! Avšak, keď

povie: ‚Búrka prešla, udobrime sa‘ a znova urobia ústretový krok smerom k zmiereniu: je toto múdrosť? (...) Áno, toto je dar múdrosti. Nech príde do našich domovov, nech príde k deťom, nech príde k nám všetkým! A toto sa nenadobúda učením, je to dar Ducha Svätého. Preto máme prosiť Pána, aby nám dal Ducha Svätého, aby nám dal dar múdrosti, tej Božej múdrosti, ktorá nás učí *hľadieť Božími očami, cítiť Božím srdcom, hovoriť Božími slovami*. S touto múdrosťou poďme vpred, budujme rodinu, budujme Cirkev a všetci sa posväťme. Prosme dnes o milosť múdrosti. Poprosme o ňu Pannu Máriu, ktorá je sídlom múdrosti, tohto daru. Nech nám ona daruje túto milosť.“

ThDr. Michal Vivoda

PREDSTAVUJEME NOVÉHO FARÁRA FARNOSTI

Dovoľte, pán farár, aby som Vás, síce oneskorene, ale o to srdečnejšie privítala na stránkach nášho Blumentálu. Odvtedy ako Vám pán dekan Adamuš odovzdal do vlastníctva – tak znel oficiálny text – našu blumentálsku a od oficiálneho prevzatia aj Vašu farnosť, prešiel určitý čas. Čas dovoleniek, čas potrebný na administratívne prevzatie farnosti, na oboznámenie sa s farnosťou ako takou, ako aj čas spojený s poznávaním aktivít, ktoré možno vo farnostiach, kde ste doteraz pôsobili, neboli. My Blumentálci sme „národ“ zvedavý, ale sme aj tí, čo majú radi svojich kňazov a dovolím si povedať, veľa sa za nich modlia, no chcú o nich vedieť aj niečo viac ako to, čo počujú v homíliách, aby im boli aj tak ľudsky blízki. Preto si zvykli hľadať na stránkach farského časopisu rozhovor s prichádzajúcimi kňazmi, predovšetkým farárom. Dovoľte preto niekoľko otázok.

● **Vieme, pán farár, že prichádzate z Malaciek, ale odkiaľ pochádzate a aká bola Vaša cesta ku kňazstvu?**

– Pochádzam od Topoľčian, kde som sa aj narodil a ukončil gymnázium, ale býval som v dedine Preseľany. Od malička, od siedmich rokov som ministroval a ku kňazstvu ma viedol najviac Mons. Ján Formánek, ktorý bol vtedy u nás farárom. On ukázal mne aj iným kňazom, ktorí pochádzajú z našej farnosti, cestu ku kňazstvu. Je to jeden z najlepších duchovných otcov, akých som v živote stretol. Mnohí ho iste poznáte, veď pred viac ako päťdesiatimi rokmi pôsobil v tejto farnosti. Ku kňazstvu ma viedli aj moji rodičia, ktorí navštevovali Neokatechumenátne spoločenstvo pod vedením výborných kňazov, Mons. Milana Šášika, biskupa na Ukrajine a Jozefa Kyselicu. Bohoslužba slova i slávenie Eucharistie bývalo v našom dome v ťažkých rokoch totality, keď bol v Poľsku výnimočný stav a u nás slávil tajne sväté omše poľskí kňazi s niekoľkými desiatkami veriacich. Učili ma, ako mlčať, čo odpovedať, keby sa niekto na niečo pýtal. Bolo to veľké riziko a zároveň pre mňa ako chlapca veľký zážitok a veľké požehnanie, čo tiež určite prispelo na ceste ku kňazstvu. Na gymnáziu vedeli, mali hlásenie, že ministrujem a aby si dali pozor, že pôjdem na teológiu. Triedna profesorka pred lehotou podania prihlášok mi dala jasnú otázku, či idem študovať teológiu. Bál som sa odpovedať, tak som povedal, že neviem, a ona sa ma spýtala, že čo je to za odpoveď. Chystal som sa odpovedať, že nie, a niekto za mňa odpovedal znútra triedy: ÁNO.

Bol som bezmocný v tom vnútornom boji strachu a neistoty. Pán za mňa odpovedal. Ďakujem triednej profesorky za tú otázku, ktorá ma rozhýbala. V roku 1987 som maturoval a nastúpil som do prvého ročníka kňazského seminára, a už po štyroch rokoch pre veľký nedostatok kňazov ma pán arcibiskup Mons. Ján Sokol 29. februára 1992 vysvätil za kňaza. Nesmiem však zabudnúť aj na diakonské obdobie. 1. júla 1991 som nastúpil na diakonskú prax práve do tejto farnosti a po dvadsiatich piatich rokoch som sa sem vrátil už ako farár.

● **V článku, ktorý ste pripravili do tohto čísla, ste spomenuli farnosť Najsvätejšej Trojice i Majcichov ako Vaše pôsobiská. Kedy ste prijali sviatosť kňazstva a kde všade ste po vysviacke pôsobili?**

– Po vysviacke už 15. marca 1992 som nastúpil do mojej prvej farnosti ako kaplán v Senci, potom v roku 1994 ako kaplán vo farnosti Najsvätejšej Trojice v Bratislave, v roku 1995 som sa stal administrátorom farnosti Majcichov, Opoj a v roku 2001 farárom vo farnosti Kráľovnej rodiny v Bratislave. V roku 2002 som začal stavať kostol Najsvätejšieho Srdca Ježišovho na Kramároch. V roku 2005 bol kostol posvätený a pol roka som rozbiehal a spravoval túto novú bratislavskú farnosť. V roku 2005 som však bol menovaný aj za farára do katedrály sv. Martina v Bratislave, no a v roku 2009 som bol menovaný za dekana do Malaciek. Každé z týchto miest bolo veľkým obohatením a školou života a za všetky miesta doteraz ďakujem Pánu Bohu a otcem biskupom. Najkrajšie

miesto je vždy to, odkiaľ práve odchádzate, lebo všade necháte kus srdca.

● **Medzi farnosťami, kde ste vykonávali svoju kňazskú službu, boli aj Bratislavské farnosti. Čo Vám hovorilo v tom čase slovo Blumentál? Čo ste vedeli o farnosti, ktorú ste teraz prijali do svojej starostlivosti?**

– Do Blumentálu som mal ísť už v roku 2005, ale nejakto to skončilo pri Dóme, terajšej Katedrále sv. Martina. Okolo Blumentálu sa točím už dvadsaťpäť rokov. Vždy som pozeral na Blumentál ako na najväčšiu farnosť hlavného mesta – veľa svätých omší, veľa pohrebov, sobášov, krstov... Samozrejme, všetko sa to znížilo vznikom nových farností v okolí Blumentálu. Ale najviac, čo som vždy vnímal v Blumentáli, bolo veľa veriacich prístupujúcich k Sviatosti zmierenia. Mój dobrý duchovný otec, ktorého som spomínal, ma vždy učil, že kňaz vždy najviac urobí cez spovednicu. Blumentál so svojim zvučným menom bol vždy pojem medzi kňazmi, a to nielen v Bratislave, ale na celom Slovensku.

● **Bolo pre Vás ťažké súhlasiť s tým, že sa stanete blumentálskym farárom? Neraz som pri podobných rozhovoroch počula povedať prichádzajúceho kňaza: „Všade, len do Blumentálu nie. Je to ťažká farnosť.“**

– Mohol by som s úsmevom odpovedať aj naopak. „Nikde inde, len do Blumentálu“. Otec mi raz povedal. „Kde ťa Pán Boh bude chcieť mať, tam budeš“. Otec arcibiskup mi ponúkol toto miesto a dal mi čas na rozmyslenie, ale opäť: čo chce Pán, nie to, čo chcú ľudia. Čo je dnes ťažká a ľahká farnosť? Na to sa

len tak ľahko nedá odpovedať. Čo treba obrátiť, opraviť, postaviť a viesť, všetko je náročné a ťažké. Uvidíme, aké budú výsledky práce a pastoraácie nás piatich kňazov.

● **Podľa príspevku, ktorý ste pripravili do tohto čísla, som usúdila, že ste mariánsky kňaz. Že si veľmi ctíte Božiu Matku a tak vediete aj Boží ľud. Naša farnosť je mariánska nielen podľa patrocínia, ale skutočne mariánska podľa úcty, ktorú blumentáli prejavujú Božej Matke. Vedeli ste, pán farár, že v Blumentáli sa nachádza milostivý obraz Matky dobrej rady? Dlh, veľmi dlho bol tento vzácny a milostivý obraz akosi v úzadí a ani dlhoroční návštevníci kostola nevedeli, aký poklad majú v chráme. Až po čase sme aj vďaka knihe blumentálskeho farára vdp. Pozdechca zistili, aký vzácny obraz – fresku máme v našom chráme, a spoznali sme jeho históriu.**

– Iba som počul o tomto obraze, ale pokiaľ som tu nebol, nejako som ho nevnímal. Ale mariánska úcta, to áno. Hneď po Pánovi je vždy Mária, ba prá-

ve, keď to človek veľmi pokazí, ide najskôr akosi aj k matke, aby prosila za nás a pomohla otvoriť dvere Božieho milosrdenstva. Som šťastný, že som mohol žiť v dobe Jána Pavla II., s *Totus Tuus* odovzdať sa Márii. Mária je poklad nad všetky poklady sveta. Spreádzam aj chorých do Lúrd a tým, ktorí si to nemôžu dovoliť, aj púť sprostredkujeme cez Nadáciu Lurdský prameň. To, čo som zazil s chorými v Lurdoch, je kus neba na zemi. Mária je všade, jasné, že vo veľkej miere i v Blumentáli aj vďaka milostivému obrazu. Mária pomohla, Mária pomáha, Mária pomôže.

● **Nedá mi, pán farár, neopýtať sa na Vaše „plány“, myslím v duchovnej oblasti. Ako by ste chceli viesť teraz už Vašich blumentálcov? Už ste nás trochu poznali a asi aj zistili, čo nám chýba, kde by sme mali v duchovnom živote „pridať“. Nechceme sa pýtať na veci materiálnej povahy, na to, čo chýba nášmu chrámu, aby sa zasa zaskvel v plnej kráse, ani na problémy podobného charakteru, no keby ste**

chceli, mohli by ste povedať aj pár slov k tejto oblasti.

– Materiálnej práce je tu ešte aj pre piatich mojich nástupcov a nebude to jednoduché – kostol, objekty, cirkevná škola, ale to sa ešte len rozhlíadam. A tak isto aj v duchovnej oblasti. Ak by niekto povedal, že už má za dva mesiace plán, bol by to buď zlý plán alebo neúplný či nedokonálny. Viesť predovšetkým k Ježišovi a k Márii seba i vás. Ako, to sa človek pýta v modlitbe, ale aj každý týždeň na stretnutí nás kňazov Blumentálu, ktoré býva aj niekoľkohodinové. Kňaz po nástupe do farnosti nemôže hneď všetko meniť a urobiť revolúciu, to je zlá cesta. Monitorovať, prehodnotiť mnohé veci a potom sa rozhodovať, ako ďalej. Prosim o čas a trpezlivosť, ešte nemáme za sebou ani 100 dní, ale pred sebou máme vieru, nádej a lásku, a to je to podstatné.

Dakujem Vám, pán farár, za rozhovor aj v mene Vašich farníkov, predovšetkým čitateľov Blumentálu

X. Duchoňová

ROZDIEL MEDZI SVIATOSŤOU A SVÄTENINOU

V Cirkvi máme sedem sviatostí, o ktorých mnohí počuli nielen na hodinách náboženstva, ale o sviatostiach sa veľa hovorí aj v kázňach či pri iných príležitostiach. Ako sme už spomenuli, je ich sedem: sviatosť krstu, sviatosť eucharistie, sviatosť birmovania, sviatosť zmierenia, sviatosť kňazstva, sviatosť manželstva a sviatosť pomazania chorých. Všetky tieto sviatosti majú biblický fundament a všetky ustanovil a potvrdil všemohúci Boh. Sú nesmiernym bohatstvom Cirkvi a majú nevyčerpatel'ný zdroj milostí, ktorými môže Pán posväcovať ľudí.

O krem spomínaných sviatostí má svätá Cirkev ešte aj iné bohatstvo, pretože obsah duchovného pokladu Cirkvi, z ktorého hojne udeľuje svojim veriacim, zahŕňa aj tzv. sväteniny. A práve počas niekoľkých nasledujúcich mesiacov by som vám rád v tomto seriáli priblížil to, čo sú sväteniny a ako napomáhajú duchovnému rastu veriacich.

Ako prvé poviem najzákladnejšiu vec: **sväteniny nie sú sviatosti** a každá svätenina má privádzať človeka k sviatostiam. Predchádzajúcu vetu si možno prečítať viackrát, pouvažovať nad ňou a usilovať sa jej porozumieť. Pokiaľ by bolo niečo nezrozumiteľné tu alebo v nasledujúcich riadkoch a častiach, vždy sa čitateľ môže obrátiť s otázkou na ktoréhokoľvek kňaza, ktorý veľmi rád veci objasní a jasnosti vysvetlí.

Sviatosti aj sväteniny sú viditeľné znaky. Viditeľné znamená, že sa robí niečo konkrétne – nejaký konkrétny úkon – ktorý je ľudskými zmyslami vnímateľný. Napríklad vonkajším znakom pri sviatosti krstu je liatie vody a vyslovenie sviatostnej formuly (*„ja ťa krstím v mene Otca i Syna i Duchu Svätého“*) alebo pri sviatosti zmierenia je vonkajším úkonom formula rozhršenia. Podobne pri sväteninách sú vonkajšie úkony: Napríklad pri požehnaní kríža alebo ružen-

ca je to konkrétna modlitba a pokropenie predmetu požehnanou vodou.

Sviatosti ustanovil Ježiš Kristus (a nie ľudia v Cirkvi), teda **sú nemenné** čo sa týka počtu a **dávajú nadprirodzenú milosť samým úkonom**. Naopak, **sväteniny ustanovila svätá Cirkev, ich počet i forma sa môžu v určitých medziach meniť a sú to príhovory Cirkvi, aby nám skrze ne vyprosovala od Pána Boha pomáhajúcu milosť a hmotné potreby**.

Tak ako je vyššie vymenovaný presný počet siedmich sviatostí, nie je reálne vymenovať počet svätenín. Je ich naozaj veľa, ale použijúc Katechizmus Katolíckej Cirkvi (KKC 1671 – 1673) sú rozde-

lené na tri formy svätenín: **požehnanie, trvalé požehnanie a exorcizmus**.

KKC 1671 POŽEHNANIA: Medzi sväteniny patria predovšetkým **požehnanie** (osôb, jedla, predmetov, miest). Každé požehnanie je oslavou Boha a prosbou o jeho dary. Kresťania sú v Kristovi požehnaní Bohom Otcom „všetkým nebeským duchovným požehnaním“ (Ef 1, 3). Preto Cirkev udeľuje požehnanie, vzývajúc Ježišovo meno, pričom zvyčajne robí svätý znak Kristovho kríža.

KKC 1672 POŽEHNANIA S TRVALÝM DOSAĤOM: Niektoré **požehnania majú trvalý dosah**, lebo ich účinok je v tom, že zasväcujú osoby Bohu a vyhradzujú predmety a miesta na liturgické účely. Medzi požehnania, ktoré sú určené osobám – nesmú sa zamieňať so sviatostnou vysviackou – patrí požehnanie opáta alebo opátky kláštora, zasvätenie panien a vdov, obrad rehoľnej profesie a požehnanie pre niektoré cirkevné služby (lektori, akolyti, katechéti a pod.). Ako príklad požehnaní týkajúcich sa predmetov možno uviesť obrad posvätenia alebo požehnanie chrámu alebo oltára, požehnanie posvätných olejov, liturgických nádob a rúch, zvonov atď.

KKC 1673 EXORCIZMUS: Keď Cirkev verejne a s autoritou žiada v mene Ježiša Krista, aby niektorá osoba alebo nejaký predmet boli chránené proti vplyvu zlého ducha a vymanené z jeho moci, hovorí sa o **exorcizme**. Ježiš ho vykonával a od neho má Cirkev moc a poslanie vyhnať diabla. V jednoduchej forme sa exorcizmus vykonáva pri slávení krstu. Slávnostný, tzv. „veľký exorcizmus“ môže vykonávať len kňaz,

a to s dovolením biskupa. Treba pritom postupovať rozvážne a prísne zachovávať predpisy stanovené Cirkvou. Cieľom exorcizmu je vyhnúť zlých duchov alebo oslobodiť od diabolského vplyvu, a to duchovnou autoritou, ktorú Ježiš zveril svojej Cirkvi. Veľmi odlišný je prípad chorôb, najmä psychických, kto-

rých liečenie patrí do oblasti lekárskej vedy. Preto skôr než by sa vykonal exorcizmus, je dôležité presvedčiť sa, že ide o prítomnosť zlého ducha, a nie o nejakú chorobu.

V nasledujúcich častiach spomenieme aj tzv. pobožnosti, ktoré tiež patria medzi sväteniny, a len na ujasnenie pripo-

mínam, že pohrebné obrady (teda kresťanský pohreb) tiež nie je sviatosť, ale radí sa medzi sväteniny. V nasledujúcej časti si povieme viac a podrobnejšie o samej podstate svätenín.

Celkom na záver pripájam prehľadnú tabuľku o rozdieloch medzi **sviatosťami** a **sväteninami**:

SVIATOSTI	SVÄTENINY
Ustanovil ich Boh.	Ustanovila ich Cirkev.
Je ich sedem a sú nemenné.	Je ich veľa a môžu sa meniť (počtom i formou).
Udeľujú milosti Ducha Svätého a účinkujú EX OPERE OPERATO, teda samotným udelením dávajú milosti.	Pôsobia ako príhovor Cirkvi a je to úkon, ktorý má podnieť a posilniť vieru ľudí a privádzať veriacich k sviatosťam a k nábožnejšiemu životu.
Udeľujú sa jedine a len žijúcim ľuďom.	Môžu sa požeňovať osoby, veci, situácie, miesta...

Stanislav Čúzy, kaplán

OPÝTALI STE SA

V septembrovom čísle sme uverejnili otázku ateistu Petra, ktorý úprimne hľadá pravdu. Otázku ukončil prosbou: „Mohli by ste mi prosím priblížiť túto sviatosť (ide o sviatosť pokánia), ani nie tak o jej definovanie, ako o jej zmocnenie sa, aby sa mohla naplniť v mojom živote?“

Autor príspevku v úvode odpovede napísal:

„Peter, je to krásne vyznanie človeka, ktorý hľadá pravdu, hľadá svoju duchovnú identitu. Inými slovami, hľadáte pokoj duše, ktorej dôsledkom je radosť, nie pomíňajúca, ale trvalá, radosť, ktorú vie človek prežívať za každých okolností. Radosť je však podmienená čistým svedomím a vyrovnanými vzťahmi. Radosť môže vychádzať len zo spravodlivého srdca, srdca, ktoré je ochotné každého prijať, každému odpustiť, a to bez rozdielu rasy, náboženstva a národnosti. Radosť vychádza z vnútra človeka a musí smerovať k človeku, a tak dôjsť k Bohu.“

Podmienkou nájdania radosti a jej plného prežívania je vyprázdnenie sa človeka, ktorý počas svojho života do svojho vnútra nanosí rôzne myšlienky, ktoré často prebývajú jeho svedomie. Preto, aby človek našiel opravdivú radosť, musí vykonať niekoľko podstatných úkonov. Tým najdôležitejším je ľútosť a obrátenie srdca. V súčasnom svete je, žiaľ, veľmi rozšírený jav, ktorý voláme strata zmyslu pre hriech. On však je tu prítomný, či to priznávame alebo nie. A práve odstránenie hriechu je nesmierne dôležité, lebo hriech bráni človeku prežívať radosť. Kardinál Rafael Sarah pri návšteve slovenských biskupov s potešením konštatoval, že Slováci, ktorí odchádzajú za prácou do cudziny, chcú pravidelne mesačne pristúpiť k sviatosťi zmierenia, čomu sa mnohí kňazi na západe čudujú. Je to naozaj paradox k tomu, čo konštatujú iní biskupi pri návštevách ad limina, že vo všetkých kútoch sveta pretrváva nezáujem veriacich i kňazov o sviatosť zmierenia. Pri koreňoch tohto javu – okrem určitého všeobecného uznania, že sme hriešnici – je bezpochyby zmätok a ne-

pochopenie konkrétnej povahy hriechu, s čím súvisí jeho vyznanie a vyprosovanie si Božieho odpustenia pri spovedi.

Už pred viac ako päťdesiatimi rokmi blahoslavený Pavol VI. v jednej svojej homílii povedal: „V jazyku dnešných slušných ľudí, v knihách, v témach, o ktorých sa diskutuje, už viac nenájdete to hrozné slovo, ktoré, naopak, je časté v náboženskom svete – našom svete – najmä v blízkom vzťahu s Bohom: slovo hriech. V dnešnom spôsobe zmysľovania sa už ľudia nepokladajú za hriešnikov. Popisujú sa ako zdraví, chorí, šikovní, dobrí, silní, slabí, bohatí, chudobní, múdri, hlúpi; ale so slovom hriech sa už viac nestretneme. A nezmení sa to, lebo keď sa ľudský intelekt oddelil od Božej múdrosti, stratil sa pojem hriechu. Jeden z najväčších a najprenikavejších výrokov, ktoré vyslovil blahej pamäti pápež Pius XII., bol tento: „moderný svet stratil zmysel pre hriech“; čo vlastne znamená prerušenie vzťahov s Bohom, zapríčinené práve hriechom.“ Svätý rok milosrdenstva tak bol vhodným časom na znovu nadobudnutie pravého zmyslu pre hriech vo svetle sviatosťi odpustenia, v očistení svedomia na obrátenie srdca. Potrebujeme nanovo objaviť hodnotu pokánia (kde slovo pokánie znamená obrátenie sa k Bohu ako stvoriteľovi), nakoľko „hriech uráža Boha a prerušuje priateľstvo s ním, pokánie v konečnom dôsledku smeruje k tomu, aby sme si zamilovali Boha a celkom sa mu zverili.“ Pokánie v pozitívnom zmysle je teda objavenie Boha ako zdroj radosti. Objavenie Boha nie je len vytvorenie kontaktu s ním, ale je aj uvedomením si, že vedľa mňa niekto stojí, kto má rovnaké atribúty – danosti ako ja. Objavenie radosti cez objavenie Boha nie je možné bez toho, aby sme si uvedomili, že pravé

„pokánie vždy nesie so sebou aj zmierenie s blížnymi“.

Opravdivým znakom hľadania radosti cez spoznanie Boha a obrátenie sa k blížnemu je ľútosť nad zlom, ktoré bolo v našom živote alebo „úprimné obrátenie srdca“. Vzorom je tu márnotravný syn, ktorý sa so skrúšeným a kajúcim srdcom rozhodne vrátiť do domu svojho otca. Práve jeho myslenie v stave najväčšieho poníženia, nedostatku ho burcuje a vedie k zmene zmysľovania. Jeho obrátenie (metanoia) je podmienkou vstupu do otcovho domu. Ale nielen to, on k mysleniu pridáva skutok: vstal a šiel k svojmu otcovi. Nezostal teda iba v rovine teórie, ale uskutočňuje prax. Obrátenie srdca nie je len hlavným prvkom, je aj tým, čo vytvára nové mosty a vzťahy. Evanjeliové ohlasovanie milosrdenstva a výzva na obrátenie zaznieva v zhromaždení, v ktorom „veriaci spoločne počúvajú Božie slovo, ktoré ohlasuje Božie milosrdenstvo a volá ich konať pokánie; spoločne skúmajú, či sa ich život zhoduje s počutým Božím slovom a pomáhajú si navzájom modlitbou.“ Apoštol Jakub vyzýva: *Vyznávajte si teda navzájom hriechy a modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli* (Jak 5, 16). A toto dokáže iba srdce, ktoré je samo čisté a bez falše. Nesmierne dôležité je počúvanie Božieho slova, ktoré „prebodáva srdce“ a vzájomná podpora v modlitbe. Rovnako dôležitá je však aj chvála a vzdávanie vďaky za očistenie srdca a objavenie Boha a blížneho. Preto si potrebujeme uvedomiť skutočnosť, že moje pokánie vo sviatosťi zmierenia osobitným spôsobom spája ekleziálny (cirkevný) a personálny (osobný) rozmer, čo svedčí o tom, že „pokánie nesmie byť chápané ako čisto vnútorná a súkromná záležitosť.“ Hoci je osobným úkonom, nadobúda aj spoločenský rozmer. Moje očistenie je teda nielen mojou súkromnou záležitosťou, ale má dopad na celú spoločnosť. V zmysle vyznania viery pomáha tvoriť

jednu svätú, katolícku a apoštolskú Cirkev, ale aj celú spoločnosť.

Pápež František neustále vyzýva Cirkev, aby znovu objavila radosť evanjelia, aby „vychádzala“, teda bola misiónárska, aby sa bez strachu odvážila prevziať iniciatívu, a tak ukázala, že prežíva „neuhasiteľnú túžbu ponúkať milosrdenstvo, ovocie toho, že zažila Pánovo nekonečné milosrdenstvo a jeho šíriacu sa silu“. Nik to nedokáže, ak nepochopí, že iba vyprázdnenie srdca, úplné zbavenie sa hriechu ľútosťou, vyznaním a modlitbou, je cesta k nájdeniu opravdivej radosti a jej prežívania. Takto vnímam sviatosť zmierenia, sviatosť pokánia a odpustenia ja. Myslím si, že aj na otázku Petra a jeho volanie: „Mohli by ste mi prosím priblížiť túto sviatosť, ani nie tak definovanie sviatosti, ako jej zmocnenie sa, aby sa naplnila v mojom živote“, mohol som aspoň čiastočne odpovedať a poukázať na to, že zmocniť sa jej môže každý, kto obráti svoje srdce k Bohu. Jeho srdce sa naplní volaním po milosrdenstve a Božím pokojom a láskou.

Daniel Dian

Cenacolo – Večeradlo

Komunita Cenacolo je kresťanské združenie, ktoré prijíma „stratených mladých“ ľudí, nespokojných, búriacich sa, zúfalých, tých, čo chcú nájsť sami seba a zmysel života. A preto, že aj u nás je veľa mladých, čo podľahli pokušeniu rozličných závislostí, ponúkame našim čitateľom pohľad na komunitu, ktorá úspešne pomáha tým, čo sa usilujú zbaviť svojej závislosti a zaradiť sa späť do života.

Komunita Cenacolo založila rehoľná sestra Elvira Petrozioá, ktorá zasvätila svoj život Bohu na osoh a na službu závislým a všetkým „strateným“ ľuďom. Stredisko je v talianskom Saluzze a má viac ako päťdesiat centier v pätnástich krajinách po celom svete. Po návšteve sestry Elviry v Medžugori v roku 1984 a 1985 začali budovať komunity aj na tomto zvláštnom mieste. Sú tam dva domy, osobitne pre ženy a pre mužov. V mužskej časti je stále okolo sto členov z rôznych častí sveta. Mladí ľudia, ktorí prichádzajú do komunity, ostávajú v nej tri až päť rokov. Keď ju opúšťajú, túžia po naplnenom živote a rodine. Komunita je úplne sebestačná – sami si pečú chlieb, stavajú domy, pracujú v záhrade či v stolárskej dielni. Jedným liečebným postupom je „**Kristoterapia**“, ktorá prináša osemdesiatpercentnú úspešnosť vyliečenia zo závislostí. Pobyt v komunite je bezplatný a mladí ľudia žijú len z toho, čo vyprodukujú vlastnou prácou, a z charity. Podmienkou nie je ani kresťanská viera. Prijímajú všetkých a nikomu nepovedia nie.

Problém závislosti je veľmi závažný a nikto z nás si nemôže byť istý tým, kedy sa to bude týkať práve jeho. Tisícny rodín aj na Slovensku majú niekoho, kto

je závislý na drogách, alkohole, automatoch, stávkovaní. Nemusí ísť vždy len o prípady závislosti na drogách, riešia aj prípady detí s nevládnuteľnou povahou alebo tých, čo zišli z cesty. Cieľom komunity je obnoviť jednoduchý spôsob života rodinného štýlu opierajúceho sa o tri piliere: modlitbu, prácu a priateľstvo. Komunita nie je liečebňa, ale škola života – nepoužívajú nijaké lieky.

Za všetkým dobrým i zlým v nás je koreň spoločnosti – rodina. Život v našej spoločnosti priniesol nové neduhy, s ktorými si sama rodina nevie pomôcť. Preto aj na Slovensku pred vyše desiatimi rokmi vzniklo v Piešťanoch **občianske združenie Priateľa spoločenstva Cenacolo**. Je to združenie rodín, ktoré sa stretli so závislosťou. Navzájom si vymieňajú skúsenosti s bojom proti nej. **Celoštátne rodičovské stretnutia sa konajú v Piešťanoch vždy v prvú sobotu v mesiaci a končia svätou omšou vo farskom Kostole sv. Cyrila a Metoda. Na Slovensku sa Dom komunity Cenacolo nachádza v Kráľovej pri Senci – Včelárska paseka.** Prví chlapi sa sem nastahovali v roku 2007 a začali žiť v starom malom domčeku, kde si zriadili v jednej izbe aj kaplnku. Rekonštrukcia a výstavba komunitného domu sa začala v roku 2011. Dnes sa môžu popýšiť krásnymi novými priestormi, ktoré si vlastnoručne vybudovali. Majú hospodársky dvor s domácimi zvieratami a veľkú zeleninovú a ovocnú záhradu. Všetko si sami obhospodarujú a spracúvajú ako doma. Kaplnka v starej izbičke sa zmenila na novú, väčšiu kaplnku so zvonnicou. V kaplnke sú krásne ikony, ktoré za asistencie otca Ireneja vytvorili chlapi v komunite. Kaplnka je zasvätená sv. Cyrilovi a Metodovi a komunita tiež nesie ich meno – Chlapčenský dom svätých Cyrila a Metoda. Okolo obydli je vytvorený park s rybníkom a sochou panny Márie z Medžugoria uprostred. Je to prostredie, z ktorého vane pokoj, dobro a láska, lebo je vytvorené s láskou. Jeho obyvatelia sa snažia nájsť Boha, pravdu a odpustenie.

Každý rok v júni tam bratislavský biskup slávi svätú omšu pre všetkých, aj rodinných príslušníkov a verejnosc. **25. júna tohto roku slávil svätú omšu Mons. Mario Giordana, apoštolský nunciatus na Slovensku.** Toto leto si v rámci letných slávností v Senci členovia komunity pripravili vystúpenie, v ktorom symbolikou biblického príbehu o márnotratom synovi priblížili osudy svojich členov, ktorí boli nespokojní, búriaci sa, zúfalí a beznádejní, no v komunite opäť nachádzajú sami seba, radosť a zmysel života.

Taňa Hrašková

Z vašich listov

V duchu sa vraciam do júlového čísla nášho časopisu, ktoré prinieslo pre mňa niekoľko zaujímavých článkov, ja však chcem reagovať na príspevok pána kaplána Čúzyho: *Cirkev nemlčí, ale ne-*

kričí. Je to veľmi aktuálna téma, pretože útoky na kresťanstvo, ale predovšetkým na Katolícku cirkev sa stupňujú. Hovoril o tom aj otec arcibiskup Bober vo svojej homílii v Šaštíne. Cirkev má záujem o dialóg, ako vyplýva aj z citovaného článku pána kaplána, ale ťažko hovorí o serióznom dialógu, keď na druhej strane, hoci sa ukáže, že správa – teraz nehovorím o konkrétnej správe – je nepravdivá, tí, čo ju zverejnili, nemajú záujem dať vec na správnu mieru a ospravedlniť sa.

Uvediem príklad asi spred roka. Médiá uverejnili správu o tom, že v USA objavili útržok papyrusu z oblasti Stredomoria datovaný do čias života Pána Ježiša, v ktorom sa doslova píše: „Pán Ježiš Kristus s manželkou...“ Nasledovalo množstvo úvah od protikresťanských „expertov“. Konečne rozhodujúci „dôkaz“... Potom dlho ticho. Asi pred tromi mesiacmi som v teletexte jednej televíznej stanice objavil správičku: „Americká organizácia NASA pri skúmaní útržku papyrusu o Ježišovi a jeho manželke, ktorý mal pochádzať z obdobia života Ježiša Krista, bol obyčajný podvod.“ A ostalo ticho. Nikto správu nedementoval, nik sa za ňu neospravedlnil.

Ako teda viesť dialóg s tými, ktorí sa za klamstvo neospravedlnia, ktorí za smietku v tvojom oku nevidia brno v oku vlastnom. Nevieť pochopiť, prečo tí, čo tvoria zákony, majú záujem presadzovať také zákony, ktoré sa priecia nielen kresťanstvu, učeniu Cirkvi, ale aj prirodzeným zákonom vedúcim k deštrukcii spoločnosti? Prečo prekazujú prikázania: milovať budeš svojho bližného ako seba samého, prečo prekazujú Desatoro: nezabiješ, nezosmilniš, nepokradneš, ktoré formovali celé generácie, odmietajú? Prikázania, alebo keď chcete zásady spolunažívania kresťanov nielen medzi sebou, ale aj vzťah k tým, ktorí sa ku kresťanstvu nehľasia, zamietajú.

Zdá sa, že súčasná spoločnosť sa usiluje opäť nájsť nejaký nový systém, z ktorého chce vylúčiť Boha. Nuž nám kresťanom neostáva nič iné, ako to, čo povedal otec arcibiskup Bober v Šaštíne: *hovorí a koná!*

J. Krta

Farská knižnica informuje

Opäť sa začínajú skracovať dni, pomaly utíchajú práce v záhradách a máme akoby viac času na čítanie a na štúdium duchovnej literatúry. Do tohto obdobia sa veľmi hodí siahnuť po novom prírastku vo farskej knižnici z pera známeho minoritu z Malty P. Eliaša Vella. Slovenský preklad jeho poslednej publikácie **Let na orlich kridlách** (Per Immaculatum, Bratislava, 2016, 294 s.) nám sprostredkovala Jana Stachová. Ide o prepis nahrávok zo seminára Ježiš je môj priateľ. Podnadpis knihy – *O modlitbe* – vystihuje celú predkladanú problematiku.

(Dokončenie na s. 8)

ÚRADNÉ HODINY NA FARSKOM ÚRADE

doobeda Po – Pi: 9,00 – 11,00 h; poobede Po – Št: 14,30 – 16,15 h; telefón (kancelária): 55 56 23 19, 0904 555 566; zaopatrovací mobil: 0948 313 363 (slúži výlučne na zaopatrovanie chorých).

SVÄTÉ OMŠE

• **nedeľa a sviatky:** 6,00; 7,30; 9,00; 10,30; 12,00 (ak sviatok pripadá na sobotu, sv. omša o 12,00 h nie je); 16,30; 18,00 (maď.); 19,00 h; • **pracovný deň:** 5,45; 6,30; 16,30; • **v sobotu:** 6,30; 18,00 h; • **sviatok v pracovný deň:** podľa oznamov; • **deň pracovného pokoja,**

ktorý nie je cirkevne prikázaný sviatok: podľa oznamov.

Počas školského roka: sv. omša pre mládež a birmovancov: utorok – 18,00 (zbor Běčkari); pre deti: nedeľa – 10,30 (mládežnícky zbor)

VYSLUHOVANIE SVIATOSTI ZMIERENIA

• vo **všedné dni** ráno pri sv. omši o 6,30 h, večer pri sv. omši o 16,30 h; • v **prvopiatkový týždeň** aj pri ranej sv. omši o 5,45 h (pondelok až piatok); vo štvrtok a piatok od 15,00 h; • v **sobotu** po skončení ranej sv. omše, ktorá začína o 6,30 h a večer pri sv. omši o 18,00 h; • v **nedeľu dopoludnia** pri sv. omšiach o 7,30; 9,00; 10,30; 12,00 h.

FATIMSKÁ SOBOTA

1. 10. po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h, teda asi o 7,15 h, kedy sa chceme stretnúť pri modlitbe posvätného ruženca.

VEČERADLO S PANNOU MÁRIOU

v sobotu 15. 10. ráno po sv. omši, ktorá sa začína o 6,30 h.

ADORÁCIA

• v **stredu** po sv. omši, ktorá začína o 6,30 h, s modlitbou sv. ruženca
• vo **štvrtok** po skončení sv. omše, ktorá začína o 16,30 h; do 17,55 h.

KATECHÉZA

• **rodičov, ktorí žiadajú krst svojho dieťaťa**, každú stredu o 18,00 h. Účasť obidvoch rodičov je potrebná. Očakávame aj krstných rodičov. Nahlásiť krst dieťaťa a vyplniť krstný listok možno v ktorýkoľvek deň v úradných hodinách v kancelárii farského úradu. Potrebným dokladom je rodný list dieťaťa.

• **pred prijatím sviatosti manželstva** sa snúbenci stretnú dvakrát s kňazom, raz s psychológom a raz s lektormi prirodzeného plánovania rodičovstva. Stretnutia snúbencov sú v pondelky o 18,00 h – jednotlivé dátumy nájdete na farskej webovej stránke. Je vhodné zachovať poradie stretnutí. Treba sa hlásiť aspoň tri mesiace pred plánovaným termínom sobáša.

• **priprava birmovancov** prebieha len v utorok večer spojená s účasťou na mládežníckej svätej omši o 18,00 h.

KNIŽNICA SVÄTEJ KATARÍNY - BLUMENTÁL

Farská knižnica svätej Kataríny ponúka svoje služby: v utorok od 15,30 do 17,00 h, v stredu od 9,00 do 11,00 h a vo štvrtok od 16,00 do 18,00 h.

PORADŇA

- **pre prirodzené plánovanie rodičovstva** (Billingsova): St 17,00 – 19,00 h; potrebné je objednať sa na tel. č. 02/45 94 39 30;
- **právna:** 1. a 3. štvrtok v mesiaci v čase 9,00 – 11,00 h; treba sa vopred prihlásiť a objednať v stredu na č. t. 0907 143 246;
- **psychologická pomoc:** v pondelok pre dospelých a seniorov – treba sa objednať na č. t. 0903 468 345; v utorok pre deti – treba sa objednať na č. t. 0949 461 361;
- **výučba práce s počítačom** (+ využívanie služieb internetu a pod.): v stredu 17,30 – 19,00 h;
- **sociálna poradňa:** v stredu 15,00 – 16,00 – treba sa vopred objednať na č. t. 0917 442322.

ÚMYSEL APOŠTOLÁTU MODLITBY NA OKTÓBER

Všeobecný: Aby novinári pri vykonávaní svojho povolania boli vždy motivovaní úctou k pravde a silným zmyslom pre etiku.

Evanjelizačný: Aby svetový deň misii obnovil vo všetkých kresťanských komunitách radosť a zodpovednosť za ohlasovanie evanjelia.

Úmysel KBS: Aby sme si uvedomovali svoje kresťanské povolanie byť misionármi v každom prostredí a vo všetkých okolnostiach.

VÝZNAMNÉ LITURGICKÉ DNI

1. 10. Sv. Terézie z Lisieux, panny a učiteľky Cirkvi
2. 10. **Dvadsať siedma nedeľa v cezročnom období, spomienka Svätých anjelov strážcov sa neslávi**
4. 10. Sv. Františka Assiského
7. 10. Ružencovej Panny Márie
15. 10. Sv. Terézie od Ježiša, panny a učiteľky Cirkvi
18. 10. Sv. Lukáša, evanjelistu
28. 10. Sv. Šimona a Júdu, apoštolov, **výročie posviacky nášho chrámu**

OZNAMUJEME

- mesiac október je **mesiacom posvätného ruženca**. V našom kostole sa ruženec budeme modliť v **pracovné dni** ráno po svätej omši o 6,30 h, podvečer po svätej omši o **16,30 h**; v **sobotu ráno** po svätej omši o **6,30 h** a večer pred svätou omšou o 18,00, teda o 17,30 h; v **nedeľu o 16,00 h**;
- **omšové úmysly** na mesiac november budeme zapisovať v pondelok 3. 10. od 16,00 h na farskom úrade na Vazovovej 8;
- **mládežnícka svätá omša** býva v piatok o 18,00 h.

(Dokončenie zo s. 7)

P. Vella je pre mnohých z nás určite známym horlivým kňazom, dobrým kazateľom, zaujímavým exercitátorom a odvážnym exorcistom. Už niekoľko rokov sa intermitentne pohybuje aj na Slovensku, čo je na osoh mnohým, ktorí absolvovali jeho semináre alebo sa zúčastnili na jeho svätej omši, modlitbách, požehnaníach a prednáškach. Pre tých, čo sa nemohli z akýchkoľvek dôvodov tohto bohatého duchovného programu zúčastniť, postupne boli k dispozícii jeho knižné publikácie alebo audio nahrávky.

Tá posledná, ktorá sa nedávno objavila na našom knižnom trhu, je zameraná na problematiku modlitby. Povieť si, že zas, čo už len nové alebo iné sa dá o modlitbe napísať?

Problém s modlitbou mali už aj prví učenici: „Pane, nauč nás modliť sa!“ Celými spirituálnymi dejinami sa tiahne s ľudstvom tento problém. Na jednej strane naša vnútorná túžba, po cíť potreby naučiť sa modliť a na druhej strane množstvo ciest, spôsobov, návodov ako na to. Začneme, ale po čase sa stratíme v tom množstve informácií a opäť sme na začiatku. A tak stále dookola. A práve dostať sa z toho akoby začarovaného kruhu nás chce naučiť P. Vella. Veľmi jednoduchými, krátkymi úvahami, ktoré sú pre všetkých zrozumiteľné, učí nás o modlitbe, ale nie len suchú teóriu, ale aj praktické návody. Pochopíme, že každý z nás má svoju cestu modlitby, že teória nie je až taká dôležitá a smerodajná, ale podstatné na duchovnom živote a na živote modlitby je mať živý vzťah so živým Bohom. V tom tkvie celá podstata tejto neveľkej, ale veľmi vzácnej knihy.

Štýl je veľmi jednoduchý, jednoduché vetné skladby vo výbornom slovenskom preklade preduroujú publikáciu na denne potrebnú až nutnú dávku spirituálnej teológie pre každého, kto hľadá duchovné hodnoty.

Monika Šandorová

Blumentál, vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Bratislava Blumentál, Vazovova 8. **Zodpovedný redaktor:** Xénia Duchoňová. **Cenzor:** Ján Hudec. **Spolupracovníci:** Daniel Dian, Stanislav Čúzy. S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave zo dňa 16. 12. 1997 č. 4264/97. Príspevky v rozsahu maximálne dve normostrany, návrhy a pripomienky k farskému časopisu môžete dať v zalepenej obálke do sakristie farského kostola alebo do farskej kancelárie pod zn. časopis Blumentál, resp. poslať na **mailovú adresu: blumdux@centrum.sk**. Redakcia si vyhradzuje právo úpravy príspevkov. Sadzba: Forma, s. r. o. Tlač: VEDA, Bratislava. **Internet: www.blumental.sk**.